

Ще зацвіте льон у нашому краї

Анатолій Золотухін

...з дружиною Євгенією

Анатолій Федорович Золотухін усе трудове життя працював на Рівненському льонокомбінаті. У трудовій книжці мав лише два записи: прийнятий на роботу слюсаря і звільнений із роботи у зв'язку з виходом на пенсію.

Тяжкі роки життя у рідному краї

Анатолій Золотухін народився у Росії 22 червня 1941 року в селі Попова Лебединського району Ліпецької області. Тато – Федір Іларіонович – працював на південно-східній залізниці. Мама – Акулина Федорівна – була домогосподаркою. Сім'я Золотухіних була великою і

році. Після школи два роки працював у селі, потім перейшов у БМУ. Спочатку працював на різних роботах, а пізніше – слюсарем. 1960 року мене призвали до лав Радянської армії. Для проходження служби мене направили у Рівне. Служив я у хімбаті до 6 грудня 1963 року. Я закінчив кулінарну школу і в армії був поваром. Служба проходила добре. Мені дуже сподобалося місто Рівне і взагалі Україна. Я вирішив після закінчення строкової служби залишитися у Рівному. Родина моя просила повернутися у рідні краї, але я їх не послухався і залишився тут. Я їм відповів: «До вас у гості я приїду, але повернуся все ж таки до Рівного». Так і зробив. У Рівному я зустрів свою долю – Євгенію. Тому про по-

були: ходили з гармошками, гітарами! Скрізь лунав спів і гамір людей. Радості було багато. І все це було, завдячуючи молодості. Вона завжди дарує радість та натхнення. Зрозуміло, роки не повертаються, але пам'ять живе вічно.

Льонокомбінате, ми завжди з тобою

Коли людина проживає робітниче життя на одному підприємстві, вона назавжди залишиться його часточкою. Тією невід'ємною часточкою, котру ніхто не в силі відняти від могутнього велета – Льонокомбінату.

Анатолій Федорович назавжди залишається відданим своєму підприємству, переживає за його долю.

Трудове життя працював на Рівненському льонокомбінаті. У трудовій книжці мав лише два записи: прийнятий на роботу слюсаря і звільнений із роботи у зв'язку з виходом на пенсію.

Тяжкі роки життя у рідному краї

Анатолій Золотухін народився у Росії 22 червня 1941 року в селі Попова Лебединського району Ліпецької області. Тато – Федір Іларіонович – працював на південно-східній залізниці. Мама – Акулина Федорівна – була домогосподаркою. Сім'я Золотухіних була великою і дружною: тут росло шестеро дітей та ще й, до того ж, – усі сини. Мамі домашньої роботи вистачало.

Анатолій Федорович поринув у спогади далеких років:

– Наше село мені дуже подобалося. Через нього протікала річка Дон. Лісів великих не було, лише невеличкі лісопосадки. Село було великим: тут був цукровий завод, відгодівельний пункт ВРХ, машинно-тракторні станції, колгосп імені Леніна, семирічна школа, клуб, медпункт, дитсадок, пошта, сільська рада та церква.

Моє дитинство було тяжким. Було голодно і холодно. До школи я пішов, коли мені йшов восьмий рік. Я дуже добре пам'ятаю своє дитинство, голодні 1946–1947 роки. Люди їли все, що траплялося: кропиву, лободу, собак, котів. Ні в кого тоді не було домашньої худоби. Голод мучив людей. Наш сусід за дві хлібини віддав свою хату. Запам'ятався ще й такий випадок: одного разу, коли ми прийшли до сусідів, відкрили двері до хати, то побачили вже померлих від голоду батька, матір і сина.

Нас від голоду спасав Дон. Тоді у ньому було багато риби. А найбільше нам пощастило, що батько і брат працювали на залізній дорозі й отримували пайок. Його доводилося ділити на всіх членів сім'ї, але ми якось вижили. Жити було тяжко, але народ був дисциплінованим. У колгоспі сіяли все, працювали на трудодні.

Ще хоча розказати одну цікаву історію. У річку Дон впадала річка Красива Меч. Завдяки їм німці під час Великої Вітчизняної війни не могли потрапити у наше село. Через річку Дон був єдиний міст, який усі називали чугунним. Німці його бомбили неодноразово. Вони хотіли зруйнувати міст, щоб відрізати залізну дорогу від Москви, по якій ешелони йшли на столицю. Але їм цього не вдалося зробити. Міст уцілів. Пригадую, як їхали ешелони з нашими військовими. Солдати через вікна кидали нам хліб, цукор та інші продукти.

Усі чоловіки з нашого села були призвані на війну. Але село не бачило жодного німця на нашій території. Можливо ніхто й не повірить цьому, але це правда.

Я навчався у семирічній школі, яку закінчив у 1950

а пізніше – слюсарем. 1960 року мене призвали до лав Радянської армії. Для проходження служби мене направили у Рівне. Служив я у хімбаті до 6 грудня 1963 року. Я закінчив кулінарну школу і в армії був поваром. Служба проходила добре. Мені дуже сподобалося місто Рівне і взагалі Україна. Я вирішив після закінчення строкової служби залишитися у Рівному. Родина моя просила повернутися у рідні краї, але я їх не послухався і залишився тут. Я їм відповів: «До вас у гості я приїду, але повернуся все ж таки до Рівного». Так і зробив. У Рівному я зустрів свою долю – Євгенію. Тому про повернення в Росію не могло бути й мови. Я впевнено крокував по життєвій дорозі і вдячний Богу за надану мені таку долю.

Моє рідне підприємство – Льонокомбінат

– Після служби в армії я пішов працювати на Рівненський льонокомбінат, – продовжує розповідати Анатолій Федорович. – Був 1963 рік. Я працював у прядильному цеху. Спочатку ставив пряжу на верстат і возив рівницю. Пізніше працював слюсарем. У мої обов'язки входило обхід і огляд обладнання, після чого визначався об'єм роботи: заміна веретен, барабанів і ін. Працювали на машинах марки ПР. Через деякий час їх замінили на машини ПС. Під час їх налагодження проходила заміна кілець, ремінців, живлячих пара і витяжних пара. У цеху трудилося 300-350 працівників, на комплекті – 25-30. Потрібно було виконати план, а це – 45 тонн пряджі за добу. Ми це завдання виконували. Робітники працювали у три зміни. Колектив був, як одна хороша сім'я, тому льонокомбінат став для нас рідним і дорогим серцю підприємством. Майстром у нас працювала Чудік Т.І. Останнім начальником цеху був Омельчук В.І. Керівництво на підприємстві турбувалося про робітничий клас. Кожного тижня ми їздили на свою базу відпочинку у Решуцьк, а також по путівках їздили в санаторії. Я лікувався на курорті в Одесі. Працівників льонокомбінату забезпечували житлом. Я отримав ордер на квартиру у 1967 році, де проживаю і до цього часу.

За своєю вдачею, я не здатен на зраду. Розпочавши працю у прядильному цеху, так і працював до виходу на пенсію – до 2002 року. Так само і моя дружина Євгенія. Вона працювала кравчиною на банно-пральному комбінаті теж без зміни місця роботи. Отакі-то ми з нею. Життя прожили у мирі та злагоді. Зараз на заслуженому відпочинку. Оглядаючись на прожиті роки, з приємністю згадую роки праці на льонокомбінаті, усіх директорів і робітників, з котрими працював. Свята проходили завжди весело. А паради якими гучними

завдячуючи молодості. Вона завжди дарує радість та натхнення. Зрозуміло, роки не повертаються, але пам'ять живе вічно.

Льонокомбінате, ми завжди з тобою

Коли людина проживає робітниче життя на одному підприємстві, вона назавжди залишиться його часточкою. Тією невід'ємною часточкою, котру ніхто не в силі відняти від могутнього велета – Льонокомбінату.

Анатолій Федорович назавжди залишається відданий своєму підприємству, переживає за його долю.

– Влітку цього року Льонокомбінат святкував своє 50-річчя. Я був на урочистостях, – каже пан Анатолій. – Мені здавалося, що зійшлася велика родина. Там я зустрів своїх друзів. Ми гарно поспілкувалися, поговорили про минуле та сьогоднішня Льонокомбінату.

Я отримую тижневик «Льонокомбінат» із першого дня його виходу. Це дуже добре, що виходить газета, адже тисячі робітників можуть дізнатися про життя підприємства з перших вуст. Я побував і на екскурсії на Льонокомбінаті, бо дуже хотілося побачити все на власні очі. Коли побачив свій прядильний цех, то заболіло серце. Усе викрадено. Одних веретен було близько 11 тисяч. Усе зникло, як і не було нічого. Усе пакували у ящики, вантажили на транспорт і вивозили. Таким чином повністю знищили підприємство. Усе пустили під ніж. Але його доля – жити. І його відродження наступило з приходом нового власника – Олега Червонюка. На сучасному підприємстві є на що подивитися: машини – малогабаритні, довкола чистота і порядок, немає шуму. Нас провели по всьому підприємству. Душа раділа, коли побачили сучасні умови праці, у яких працює молодь. Такому керівнику необхідно побажати здоров'я на сто років життя. Адже він взявся за таку складну роботу, яка не кожному під силу. А йому, як ми усі знаємо, ще й підніжки ставлять. Усі ці негаразди могла пережити лише сильна людина. І я з упевненістю можу сказати, що він є саме такою людиною.

Колишні працівники льонокомбінату покладають великі надії на нового керівника. Дуже хотілося б, щоб на підприємстві відродилося лляне виробництво. Зрозуміло, що так швидко це не відбудеться. Льонозаводів теж немає, а на них проводилася первинна обробка льону. Потрібно починати все з нуля. Це величезна праця. Але колись мусить Льонокомбінат випустити дорогецьке лляне полотно. Наш поліський край ще зацвіте голубим цвітом, а продукція порадує споживача. Так повинно бути, коли такі керівники, як Олег Червонюк, впевнено ступають на шлях відродження галузі.

Лариса ГЛОВАЦЬКА